

கஞ்சியர்

அதிக விலை கொடுத்த தேநீர்

டೆர்ரன்ஸ் தன் பெற்றோரை அடையாளம் காண்பதற்கு ஒரு வாரம் ஆனது.

இந்தியாவில் உள்ள லவ்பி அட்வென்டிஸ்ட் பல்கலைக்கழகத் தில் செவிலியர் படிப்பு படித்து வந்த டெர்ரன்ஸ், படிப்பு சம்பந்த மாக வீட்டுப்பாடத்தை முடிப்ப தற்கு இரவு முழுவதும் விழித்திருந்தார்.

அவர் ஒரு நண்பருடைய வீட்டில் தங்கிப் படித்து வந்தார். இரவில் விழித்திருப்பதற்காக இரவு முழுவ தும் தேநீர் அருந்திக்கொண்டேஇருந்தார். தேநீரென்றால் அவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

காலை 4.30 மணிக்கு மீண்டும் தேநீர் குடிப்பதற்காக சமையலறைக்குச் சென்றார். ஆனால் தேநீர் இல்லை. என்ன செய்வதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. விழித்திருப்பது கடினமாக இருந்தது. ஆனால்

வீட்டுப்பாடத்தையும் முடிக்க வேண்டியிருந்தது.

சாலையில் வியாபாரி ஒருவர் தேநீர் விற்பது அவருக்கு ணாபகத் திற்கு வந்தது. தன் நண்பனுடைய இரு சக்கர வாகனத்தில் வேகமாகச் சென்று தேநீர் அருந்திவிட்டு, வேகமாகத் திரும்பி வந்துவிடலாம் என்று நினைத்தார்.

உடனே, நண்பனுடைய வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு, மணிக்கு 85 கிலோமீட்டர் வேகத்தில் ஓட்டிச் சென்றார். பெங்களுரு நகரத்தில் இரு சக்கர வாகனங்களின் வேக வரம்பு மணிக்கு 50 கிலோ மீட்டர் தான். அதுபோக, அவர் தலைக்கவசமும் அணியவில்லை.

திடீரன், ஒரு கார் அவருடைய பக்கவாட்டில் வந்தது. அந்

தக் காரும் அதே வேகத்தில்தான் சென்றது. காருக்குள் இருந்த வாலி பர்கள் மது அருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் டெர்ரன்ஸின் வண்டியை ஒட்டி காரைக் கொண்டு வந்தார்கள். டெர்ரன்ஸ் விலகிச் செல்ல முயன்றார். அந்த வாலிபார்கள் சிரித்துக் கொண்டு, மீண்டும் ஒட்டி வர விரும்பினார்கள்.

டெர்ரன்ஸாக்கு வருத்தமாக இருந்தது. வண்டியிலிருந்த ஹாரனை ஓலிக்கச் செய்தார். அந்த வாலிபார்கள் பீர் டப்பாக்களை வீசி நோர்கள்.

டெர்ரன்ஸாக்கு எரிச்சல் வரவே, அவர்களை நோக்கிக் கத்தினார்; பதிலுக்கு அவர்கள் திட்டினார்கள்.

அதன்பிறகு சாலையில் சென்று கொண்டிருந்ததே டெர்ரன்ஸாக்கு மறந்துபோனது. பயங்கர கோபம் டெந்தார்! வண்டியை 100 கிலோ மீட்டர் வேகத்திற்குத் திருப்பினார். முன்னால் என்ன இருக்கிறது என்று பார்க்கவில்லை. திட்டென் வேகத் தடை வந்தது.

அதில் மோதியதுதான் தெரியும், அதன்பிறகு எதுவும் தெரியாது. வாக்குவாதம் செய்துகொண்டிருந்தபோதே யாரோ விளக்கை அணைத்தாற்போல எல்லாம் இருட்டானது.

அடுத்ததாக எழுந்திருக்கும் போது, டெர்ரன்ஸ் படுக்கையில் படுத்திருந்தார். கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். காலை 8:45 மணி. வீட்டுப் பாடத்தை ஒப்படைப்பதற்கு வகுப்பிற்குச் செல்லவேண்டிய நேரம்.

டெர்ரன்ஸ் எழுந்திருக்க முயன்றார். உடல் ஒத்துழைக்கவில்லை. நன்பர்களை உதவிக்கு அழைக்க முயன்றார். அப்போதுதான் தான் விடுதியில் இல்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது. சுற்றிலும் பார்த்தார். அங்கே ஒரு நாட்காட்டி தொங்கியது. அந்த இடத்தை அடையாளம் காணமுடியவில்லை. ஜாலை மாதம் வீட்டுப்பாடம் செய்தார்; நாட்காட்டி ஆகஸ்ட் மாதம் என்று காட்டியது. சுவற்றில் அவருடைய பெற்றோரும் சகோதரனும் இருக்கிற படம் தொங்கியது. தன்னுடைய சகோதரனை மட்டுமே அடையாளம் காணமுடிந்தது. வீட்டில்தான் இருந்தார்; ஆனால் அது அவருக்குத் தெரியவில்லை.

திட்டென் அம்மா உள்ளே வந்தார். டெர்ரன்ஸ் விழித்திருப்பதைப் பார்த்ததும், அவரைக்கட்டிப்பிடித்து, “நீ கணவிழித்தது எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது” என்று அழுதார்.

டெர்ரன்ஸால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டார்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அம்மா மனமுடைந்து போனார்.

டெர்ரன்ஸ் தன் பெற்றோரை அடையாளம் காண்பதற்கு ஒரு வாரம் ஆனது. நடந்ததை அவருக்குச் சொல்ல பெற்றோரும் நன்பர்களும் பெரிதும் முயன்றார்கள்.

விபத்து நடந்த அன்று இரவில், லவரி அட்வெண்டிஸ்ட் பல்கலைக்கழக போதகருக்கு காவலர்

களிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது: “நீங்கள் வந்து உடலை எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்று சொன்னார்கள்.

போதகரின் தொலைபேசி எண் ணானது, நண்பனுடைய இருசக்கர வாகனத்தின் இருக்கைக்கு அடியில் அவசராகால எண்ணாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. டெர்ரன்ஸ் அதிக காயமடைந்திருந்ததால், அது அந்த இருசக்கர வாகனம் யாருக்கு சொந்தமோ அவருடைய உடல்ல, டெர்ரன்ஸுடைய உடல் என்பதை அடையாளம் காண்பதற்கே காலமானது. காரில் குடிபோதையிலிருந்த வாலி பர்களுக்கு என்னவானது என்று யாருக்கும் தெரியாது.

டெர்ரன்ஸ் பல நாட்கள் குய நினைவை இழப்பதும், மீண்டும் சுயநினைவுக்குத் திரும்புவதுமாக இருந்தார். மூன்று மருத்துவமனை களில் அவருக்குச் சிகிச்சையளிக்கப்பட்டது.

அவரை முதன் முதலாகப் பார்த்தபோது அவருடைய பெற்றோர் மிகவும் அதிர்ந்து போனார்கள். மருத்துவமனை செலவுக்காக போதுமான பணம் இல்லை. வல்பர் அட்வென்டிஸ்ட் பல்கலைக்கழக நண்பர்கள்தாம் பணம் கொடுத்து உதவினார்கள். போதகரும் அடிக்கடி வந்து சந்தித்தார். விபத்து நடந்து மீண்டும் பல்கலைக்கழகத் திற்கு வருவதற்கு மூன்று மாதங்கள் ஆயின்.

இன்று அவர் ஒரு செவிலியராக இருக்கிறார். வாழ்க்கயையில் தனக்குக் கிடைத்த இரண்டாவது

வாய்ப்புக்காக தேவனுக்கும் தன் குடும்பத்திற்கும் பல்கலைக்கழகத் தில்உள்ள அநேகநண்பர்களுக்கும் நன்றி சொல்லுகிறார். இயேசுவுக்கு தன் இருதயத்தை ஓப்புக்கொடுக்கா மலையே இருந்தார்; ஆனால் அந்த விபத்திற்கு பிறகு, அதன்பிறகும் காத்திருக்கக்கூடாது என்று தீர்மானித்தார். “வெகு நாட்களுக்கு முன் னரே நான் ஞானஸ்நாம் எடுத்திருக்கவேண்டும். ஆனால் ஏதோ பயத்தால் எடுக்கவில்லை. என் செய்கைகளில் கவனமாக இருக்கத் தீர்மானித்ததால் நீண்ட நாட்களாகக் காத்திருந்தேன். விபத்திற்குப் பிறகு இனியும் காத்திருக்கக்கூடாது என் பதை உணர்ந்தேன். வாழ்க்கையில் அடுத்து என்ன நிகழும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது” என்று சொல்லுகிறார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் ஞானஸ்நாம் பெற்றார்.

அந்த விபத்திலிருந்து தான் கற்றுக்கொண்ட மற்றொரு பாடம் கஃபீன் கலந்த தேநீரை அருந்தக் கூடாது என்பதுதான்.

“என்னுடைய கதைக்கு ஒரு தலைப்பு வைத்தால், ‘என் வாழ்க்கையிலேயே அதிக விலை கொடுத்த தேநீர்’ என்றுதான் வைக்கவேண்டும். அதனால் நான் பல விஷயங்களை இழக்க வேண்டியிருந்தது. தேவன் எனக்கு ஒரு பாடத்தைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. என்னை மீண்டும் சரியான பாதையில் அவர் திருப்ப வேண்டியிருந்தது. எரேமியா 1:5 எனக்கு ஆறுதலான வசனம்” என்று சொன்னார்.